

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PETI ODDELEK

ZADEVA BARIŠIČ proti SLOVENIJI

(pritožba št. 32600/05)

SODBA

STRASBOURG

18. oktober 2012

Ta sodba bo postala dokončna v okoliščinah, navedenih v drugem odstavku 44. člena konvencije. Mogoči so uredniški popravki.

V zadevi Barišič proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (peti oddelek) kot senat v sestavi:

Dean Spielmann, *predsednik*,

Mark Villiger,

Karel Jungwiert,

Boštjan M. Zupančič,

Ann Power-Forde,

Angelika Nußberger,

André Potocki, *sodniki*,

in Claudia Westerdiek, *sodna tajnica oddelka*,

po razpravi, zaprti za javnost, ki je bila 18. septembra 2012,

izreka to sodbo, sprejeto navedenega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva se je začela s pritožbo (št. 32600/05) proti Republiki Sloveniji, ki jo je po 34. členu Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljnjem besedilu: konvencija) pri Sodišču 9. septembra 2005 vložil slovenski državljani Bojan Barišič (v nadaljnjem besedilu: pritožnik).

2. Pritožnika je zastopala Odvetniška družba Čeferin, odvetniška pisarna s sedežem v Grosupljem. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) je zastopal njen zastopnik.

3. Pritožnik se je na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije med drugim pritožil, da so postopki pred domačimi sodišči, v katerih je bil stranka v postopku, trajali predolgo. Smiselno se je pritožil tudi, da ni bilo učinkovitega notranjepravnega sredstva v zvezi s predolгим trajanjem postopkov (13. člen konvencije).

4. Vlada je bila o pritožbi obveščena 7. maja 2009.

DEJSTVA**I. OKOLIŠČINE ZADEVE****A. Ozadje**

5. Pritožnik je bil rojen leta 1950 in živi v Sežani.

6. Pritožnik, upokojeni kapitan, je delal za International Shipping and Chartering Ltd. (*Splošna plovba, p. o.*), družbo v državni lasti, od 1971 do 1974 in od 1981 do 12. septembra 1992. 13. septembra 1992 je pritožnik z

Genshipping Corporation, Monrovia, Liberija, eno od matičnih družb International Shipping and Chartering Ltd, sklenil pogodbo o zaposlitvi za določen čas, ki je bila do 11. februarja 1999 večkrat podaljšana. Leta 2000 se je pritožnik zaradi invalidnosti in bolečin v hrbtu upokojil.

B. Prvi niz postopkov (Pd 364/2003)

7. Pritožnik je 13. avgusta 2001 pred Delovnim sodiščem v Kopru začel pravdni postopek proti Shipping and Chartering Ltd. in proti Genshipping Corporation ter zahteval priznanje svojega neprekinjenega delovnega statusa od 12. septembra 1992, vrnitev v prejšnje stanje in denarno nadomestilo, med drugim zaradi izgube plač.

8. Po dveh obravnavah je Delovno sodišče v Kopru 9. decembra 2002 pritožnikov zahtevkov zavrnilo. Stranki sta se pritožili.

9. 27. novembra 2003 je Višje delovno in socialno sodišče delno ugodilo pritožbama in zadevo vrnilo v ponovno odločanje. Pritožnik je vložil revizijo v zvezi z zavrnjenim delom pritožbe.

10. 1. februarja 2005 je Vrhovno sodišče zavrnilo pritožnikovo revizijo. Pritožnik je vložil ustavno pritožbo.

11. V okviru postopka, vrnjenega na nižjo stopnjo, je Delovno sodišče v Kopru 9. septembra 2005 zavrnilo pritožnikov zahtevkov. Pritožnik se je pritožil.

12. 31. avgusta 2006 je drugostopenjsko sodišče delno ugodilo pritožnikovi pritožbi in spremenilo prvostopenjsko odločbo. Pritožnik je vložil revizijo.

13. 9. januarja 2007 je Vrhovno sodišče izdalo odločbo, s katero je zavrnilo pritožnikovo revizijo. Pritožnik je vložil ustavno pritožbo.

14. 27. marca 2007 je Ustavno sodišče zavrnilo pritožnikovo ustavno pritožbo (glej 10. odstavek zgoraj).

15. 4. decembra 2007 je Ustavno sodišče zavrnilo pritožnikovo drugo ustavno pritožbo (glej 13. odstavek zgoraj).

C. Drugi niz postopkov (Pd 126/2003)

16. Pritožnik je 14. aprila 2003 začel postopek proti Genshipping Corporation in proti International Shipping and Chartering Ltd. ter zahteval izjavo o zaposlitvi od 2003, socialno pokritje in izplačilo plač, dolgovanih od 2002. Zahteval je tudi izdajo začasne odredbe.

17. Delovno sodišče v Kopru je 22. aprila 2003 zavrglo pritožnikovo zahtevo za začasno odredbo v zvezi s prenehanjem njegove pogodbe in socialnim pokritjem. Pritožnik je proti tej odločitvi vložil pritožbo, ki je bila zavrnjena 15. maja 2003.

18. Po treh obravnavah je Delovno sodišče v Kopru 26. oktobra 2005 pritožnikov zahtevkov zavrglo. Pritožnik se je pritožil.

19. 11. januarja 2007 je drugostopenjsko sodišče zavrnilo njegovo pritožbo. Pritožnik je vložil revizijo.

20. Vrhovno sodišče je 8. novembra 2008 njegovo revizijo zavrnilo. 9. februarja 2009 je pritožnik vložil ustavno pritožbo in zdi se, da je postopek še vedno v fazi reševanja.

D. Tretji niz postopkov (Ps 495/2001)

21. Pritožnik je 8. maja 2001 pred Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani začel pravdni postopek proti odločbi Zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

22. Med 14. julijem 2003 in 13. julijem 2006 je bilo opravljenih šest obravnav in imenovana dva sodna izvedenca.

23. Na zadnji obravnavi je prvostopenjsko sodišče izdalo sodbo, ki je delno ugodila pritožnikovemu zahtevku. Tožena stranka se je pritožila.

24. 6. marca 2007 je Višje delovno in socialno sodišče delno ugodilo pritožnikovi pritožbi in spremenilo sodbo prvostopenjskega sodišča.

E. Četrty niz postopkov (Ps 1417/2001)

25. Pritožnik je 25. oktobra 2001 pred Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani začel pravdni postopek zaradi izpodbijanja odločbe Zavoda za zdravstveno zavarovanje, ki je bila izdana 20. septembra 2001.

26. 30. oktobra 2001 je pritožnik dopolnil svoj zahtevek z izpodbijanjem tudi odločbe Zavoda za zdravstveno zavarovanje, ki je bila izdana 24. septembra 2001.

27. 8. novembra 2005 je prvostopenjsko sodišče odločilo, da je postopka treba ločiti (opravilna številka novega niza postopkov je Ps 2973/2005).

28. 8. marca 2007 je bila izdana sodba prvostopenjskega sodišča in njegovemu zahtevku je bilo delno ugodeno. Pritožnik se je pritožil.

29. 18. novembra 2007 je Višje delovno in socialno sodišče delno ugodilo njegovi pritožbi in spremenilo sodbo prvostopenjskega sodišča.

F. Peti niz postopkov (Ps 2973/2005)

30. Po odločitvi z dne 8. novembra 2005 (glej 27. odstavek zgoraj) je Delovno in socialno sodišče v Ljubljani 7. maja 2008 izdalo sodbo. Pritožnikovemu zahtevku je bilo delno ugodeno, preostali del je bil vrnjen Zavodu za zdravstveno zavarovanje v ponovno odločanje. Tožena stranka se je pritožila.

31. 27. maja 2009 je Višje delovno in socialno sodišče v Ljubljani ugodilo pritožbi in zadevo vrnilo prvostopenjskemu sodišču v ponovno odločanje. Zdi se, da je postopek še vedno v fazi reševanja.

G. Šesti niz postopkov

32. Pritožnik je 24. decembra 2004 pred Delovnim in socialnim sodiščem začel pravdni postopek zaradi izpodbijanja odločbe v zvezi z njegovimi prejemki iz naslova nadomestila za brezposelnost in plačilom socialnega zavarovanja.

33. 8. maja 2005 je to sodišče izdalo sodbo, s katero je zavrglo zahtevek pritožnika. Odločitev je bila pritožniku vročena 7. junija 2006. Zoper njo se ni pritožil.

H. Sedmi niz postopkov

34. Pritožnik je 4. aprila 2006 začel postopek proti Zavodu za pokojninsko in invalidsko zavarovanje zaradi izpodbijanja odločbe o izplačilu njegovih plač.

35. 12. maja 2006 je Delovno in socialno sodišče zavrnilo pritožnikov zahtevek. Odločitev je bila pritožniku vročena 20. junija 2006. Zoper njo se ni pritožil.

II. DOMAČA ZAKONODAJA

36. Za domačo zakonodajo glej sodbo *Nezirović proti Sloveniji* ((dec.) št. 16400/06, 25. november 2008).

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA IN 13. ČLENA KONVENCIJE

37. Pritožnik se je pritožil, da so postopki, v katerih je bil stranka, trajali predolgo. Skliceval se je na prvi odstavek 6. člena konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče ..."

38. Smiselno se je pritožnik tudi pritožil, da so bila razpoložljiva pravna sredstva pri predolgotrajnih postopkih v Sloveniji neučinkovita.

13. člen konvencije se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

A. Sprejemljivost

1. Prvi, drugi, četrty, peti, šesti in sedmi niz postopkov

39. V zvezi s prvim nizom postopkov Sodišče ugotavlja, da se je obdobje, ki ga je treba upoštevati, začelo 13. avgusta 2001 in končalo 4. decembra 2007 (glej 7.–15. odstavek zgoraj). Trajalo je šest let in štiri mesece na štirih stopnjah sodišča, kar se ne more upoštevati kot predolgo (glej *Gavranič proti Sloveniji*, št. 33573/02, 23. november 2006).

40. V zvezi z drugim nizom postopkov Sodišče ugotavlja, da se je obdobje, ki ga je treba upoštevati, začelo 14. aprila 2003. V letu 2009, ko je bila vlada obveščena o pritožbi, je bil postopek v fazi reševanja pred Ustavnim sodiščem (glej 16.–20. odstavek). Sodišče je mnenja, da je obdobje sedmih let na štirih stopnjah sodišča še vedno mogoče šteti za razumno (prav tam).

41. V zvezi s šestim in sedmim nizom postopkov Sodišče ugotavlja, da so postopki trajali manj kot dve leti na eni stopnji sodišča za oba niza (glej 32.–35. odstavek zgoraj). Ob ugotovitvi, da v postopkih ni prišlo do prevelikih zamud, Sodišče meni, da njihovo trajanje ni bilo nerazumno.

42. Sodišče je mnenja, da so očitki o trajanju navedenih nizov postopkov očitno neutemeljeni in da jih je treba razglasiti za nesprejemljive v skladu s tretjim in četrtem odstavkom 35. člena konvencije. V zvezi z očitkom po 13. členu konvencije Sodišče ugotavlja, da pritožnik ni imel utemeljenega zahtevka glede kršitve njegove pravice do učinkovitega pravnega sredstva v smislu 13. člena. Skladno z navedenim je njegova pritožba očitno neutemeljena in jo je treba razglasiti za nesprejemljivo v smislu tretjega in četrtega odstavka 35. člena konvencije.

43. V zvezi s četrtem in petim nizom postopkov (glej 25.–31. odstavek zgoraj) Sodišče ugotavlja, da pritožnik ni izčrpal vseh notranjepравниh sredstev v skladu z Zakonom o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja ("zakon iz 2006"). Glede na ugotovitve Sodišča v zadevah *Grzinčič proti Sloveniji* (št. 26867/02, 110. odstavek, 3. maj 2007) in *Nezirovič proti Sloveniji* (št. 16400/06, (dec.), 18. november 2008, 27.–42. odstavek) je pritožbe po 6. in 13. členu treba razglasiti za nesprejemljive v skladu s prvim odstavkom 35. člena ter s tretjim in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

2. Tretji niz postopkov

44. Sodišče ugotavlja, da te pritožbe niso očitno neutemeljene v smislu tretjega odstavka 35. člena konvencije. Niso nesprejemljive niti iz katerih koli drugih razlogov (glej *Maksimovič proti Sloveniji*, št. 28662/05, 22. junij 2010, 21.–23. odstavek). Zaradi tega jih je treba razglasiti za sprejemljive.

B. Utemeljenost

1. 6. člen

45. Pri tretjem nizu postopkov je treba upoštevati obdobje, ki se je začelo 8. maja 2001 in končalo 6. marca 2007 (glej 21.–24. odstavek zgoraj). Torej je na dveh stopnjah sodišča trajalo pet let in deset mesecev.

46. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumno trajanje postopka presojeti glede na okoliščine zadeve in s sklicevanjem na ta merila: zapletenost zadeve, ravnanje pritožnika in ustreznih organov ter pomen zadeve za pritožnika v sporu (glej med številnimi drugimi zadevami *Frydlender proti Franciji* [VS], št. 30979/96, 43. odstavek, ESČP 2000-VII).

47. Sodišče ob upoštevanju okoliščin zadeve in svoje sodne prakse glede tega vprašanja (glej na primer *Bastič proti Sloveniji*, št. 75809/01, 6. april 2006, 16.–18. odstavek) meni, da so ti postopki za obravnavano zadevo trajali predolgo in zahteva za "razumni rok" ni bila izpolnjena.

Torej je bil kršen prvi odstavek 6. člena.

2. 13. člen

48. Sodišče ponovno poudarja, da 13. člen zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačim organom za zatrevanje kršitev zahteve po prvem odstavku 6. člena, da se zadeva obravnava v razumnem roku (glej *Kudła proti Poljski* [VS], št. 30210/96, 156. odstavek, ESČP 2000-XI).

49. Sodišče glede na svoje ugotovitve v zadevi *Maksimovič proti Sloveniji* (glej 44. odstavek zgoraj, 29. in 30. odstavek) meni, da je bil v tem nizu postopkov kršen 13. člen, saj v domači zakonodaji ni bilo pravnega sredstva, s katerim bi pritožnik lahko dosegel odločitev sodišča, ki bi potrdila njegovo pravico do obravnave zadeve v razumnem roku, kot je določeno v prvem odstavku 6. člena.

II. DRUGE ZATRJEVANE KRŠITVE KONVENCIJE

50. Pritožnik se je v skladu s 6. členom konvencije pritožil, da so sodišča nepravilno ugotovila elemente glede dejstev in da mu ni bila omogočena uporaba ustreznega pravnega varstva. Pritoževal se je tudi, da so bile zaradi tega kršene njegove pravice po 1. členu protokola št. 1, saj so mu bile zmanjšane pravice iz naslova pokojnine.

51. V zvezi s prvim nizom delovnih postopkov Sodišče po preučitvi navedenih očitkov glede na vse razpoložljivo gradivo, ki mu je na voljo, in kolikor so očitane zadeve v njegovi pristojnosti, ugotavlja, da ti očitki ne kažejo, da so bili kršeni členi, na katere se je skliceval pritožnik. To pomeni, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen ter ga je treba zavrnilo skladno s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

52. Glede očitkov iz preostalih nizov postopkov Sodišče ugotavlja, da pritožnik ni vložil ustavne pritožbe ali pa Ustavno sodišče o zadevni pritožbi še ni sprejelo odločitve. Ta del pritožbe je treba zaradi tega razglasiti za nesprejemljivega zaradi neizčrpanja vseh notranjepravnih sredstev in zavrniti v skladu s prvim in četrtem odstavkom 35. člena Konvencije.

III. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

53. 41. člen konvencije določa:

"Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje."

A. Škoda

54. Pritožnik je zahtevala 16.000 EUR za nepremoženjsko škodo.

55. Vlada je zahtevek izpodbijala.

56. Sodišče meni, da je pritožnik imel nepremoženjsko škodo. Po načelu pravičnosti mu na tej podlagi prisoja 4.000 EUR.

B. Stroški in izdatki

57. Pritožnik je zahteval tudi 6.000 EUR za stroške in izdatke, ki so nastali v postopku pred domačimi sodišči.

58. Sodišče ugotavlja, da pritožnik ni podrobneje opredelil ali utemeljil svojih zahtevkov, čeprav ga je opozorilo na pogoje v zvezi z zahtevki za pravično zadoščenje, ki jih določa 60. člen Poslovnika Sodišča (glej *S. I. proti Sloveniji*, št. 45082/05, 13. oktober 2011, 87. odstavek). Zaradi tega Sodišče na tej podlagi ne prisoja ničesar.

C. Zamudne obresti

59. Po mnenju Sodišča je primerno, da zamudne obresti temeljijo na mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, ki se ji dodajo tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE

1. *razglaš*a, da je pritožba glede predolgega trajanja drugega niza delovnih postopkov in pomanjkanja učinkovitega pravnega sredstva sprejemljiva, preostali del pritožbe pa je nesprejemljiv;

2. *razsoja* s šestimi glasovi proti enemu, da je bil kršen 6. člen konvencije;
3. *razsoja* s šestimi glasovi proti enemu,
 - a) da mora tožena država v treh mesecih pritožniku za nepremoženjsko škodo plačati 4.000 EUR (štiri tisoč evrov) in morebitni davek;
 - b) da se za navedeni znesek od dneva poteka omenjenih treh mesecev do plačila obračunajo linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji mejne posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, za vse zamujeno obdobje z dodanimi tremi odstotnimi točkami;
4. soglasno *zavrača* preostali del zahtevka pritožnika za pravično zadoščenje.

Sestavljeno v angleškem jeziku in 18. oktobra 2012 poslano v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Claudia Westerdiek
sodna tajnica

Dean Spielmann
predsednik

Skladno z drugim odstavkom 45. člena konvencije in drugim odstavkom 74. člena Poslovnika Sodišča je tej sodbi priloženo ločeno mnenje sodnice Power-Forde.

D. S.
C. W.

LOČENO ODKLONILNO MNENJE SODNICE POWER-FORDE

Ne strinjam se z večinsko ugotovitvijo kršitve pritožnikove pravice do sojenja v "razumnem roku". Čeprav vedno bolj postaja praksa tega sodišča, da ugotavlja kršitve prvega odstavka 6. člena v zadevah v zvezi s trajanjem sodnih postopkov, ki so podobni trenutnemu postopku, je to praksa, ki je ne morem sprejeti in ne podpreti (glej *Gheorghe in Maria Mihaela Dumitrescu proti Romuniji*, št. 6373, 29. julij 2008; *Gouillard proti Franciji*, št. 57435/08, 30. junij 2011; *Yuryeva in Yuryev proti Ukrajini*, št. 3431/03, 31. julij 2012). To ne pomeni, da se strinjam s tem, da so zaostanki endemičen pojav v vsakem pravnem sistemu in da jih je treba dopustiti. Nikakor ne. Po mojem mnenju je potrebna doslednejša uporaba že izoblikovanih načel sodne prakse Sodišča.

Prejšnji pristop Sodišča do zahtev v zvezi z "nerazumnim rokom" je bil skrbna in dokaj temeljita analiza tega, kar se je pravzaprav med potekom pravdanja v zvezi s sporom dogajalo na domačih sodiščih, da bi se ugotovilo, ali je za kršitev "temeljne" pravice iz konvencije odgovorna vpletena tožena država. Tak pristop lahko najdemo v zadevah, kot so *Buchholz proti Nemčiji*, 6. maj 1981, Serija A, št. 42; *Malicka-Wasowska proti Poljski* (dec.), št. 41413/98, 5. april 2001, in *Potas proti Poljski* (dec.), št. 42615/98, 1. oktober 2002. Po taki analizi so bile pritožbe večkrat razglašene za nesprejemljive ne glede na to, da je bilo trajanje postopkov podobno ali je včasih njihovo trajanje na veliko presegalo trajanje v tej zadevi.

V zadnjem času je vse pogostejša težnja po "preveč splošnem pristopu" do zahtev v zvezi s "trajanjem postopkov" – namreč da se pogleda celotno obdobje njihovega trajanja in da se ob zelo skromni analizi tega, kar se je dejansko dogajalo na državni ravni, ugotovi, da je bilo zadevno obdobje "nerazumno" dolgo. Tak pristop je bil izbran v tem primeru. Mogoča je trditev, da čas in sredstva Sodišču ne dovoljujejo podrobnejše preučitve vsake posamezne zahteve in da je sumaričen pristop do zahtev v zvezi s "trajanjem postopkov" zaradi tega upravičen. S tem se ne strinjam in takega pristopa ne morem sprejeti iz več razlogov.

Prvič, ugotovitev, da je država kršila mednarodno pogodbo, je resna stvar. Vsaka zadeva je primer zase, pri katerem je predhodna in podrobna preučitev vseh dogodkov, ki so se zgodili med pravdanjem v zvezi s sporom, bistvena sestavina vsake sodbe, ki graja državo zaradi kršitve temeljne človekove pravice nekega posameznika. Sodna praksa vedno znova ponavlja, da je razumnost trajanja postopka treba oceniti "v skladu z okoliščinami zadeve". Po mojem mnenju dejanskih okoliščin zadeve, v

kateri pravdanje na ravni države traja več let, odkrito rečeno ni mogoče preučiti ali presoditi v nekaj kratkih vrsticah. Odsotnost dejanske preučitve tega, kar se je dogajalo v upoštevanih letih, mi ne omogoča priti do ugotovitve, da je tožena država kršila prvi odstavek 6. člena konvencije.

Drugič, zaostanki ali preložitve sami po sebi ne kažejo na nedelovanje sistema. Pri presoji razumnosti celotnega trajanja postopkov je pred naprtitvijo odgovornosti posamezni državi treba določiti *vzrok* vsakega zaostanka. Lahko se zgodi, da priča ni dosegljiva ali da neka oseba ne pride na sodišče; lahko se zahtevajo dodatni strokovni dokazi; lahko se zahtevajo pripravljalne vloge ali začasni predlogi; lahko da je treba vložiti pritožbo in izdati sklep o predaji zadeve v reševanje drugemu sodišču; lahko da ni na voljo sodnika, ker je bilo v prejšnji zadevi preseženo njeno ocenjeno trajanje. Vsa ta dejstva je treba vključiti v omenjeno presojno Sodišča in samo kadar je očitno, da je država dopustila nerazumno zaostajanje, je treba ugotavljati kršitev. Spomniti je treba tudi na to, da določeni strani v sporu ustreza, da preprosto "zavlačuje" ali da "pusti stvari, kot so". Strinjam se, da je država odgovorna za organizacijo učinkovitega in smotrnega pravosodnega sistema. Hkrati zagovarjam mnenje, da imajo posamezniki odgovornost do samih sebe in da morajo odgovarjati za posledice svojih dejanj ali nedejanj, za katera se svobodno odločajo.

Tretjič, medtem ko so dejavniki, na katere se je treba sklicevati pri presoji razumnosti trajanja postopkov, jasni (glej *Frydlender proti Franciji* [VS], št. 30979/96, EŠCP 2000-VII), je pred dejansko ugotovitvijo neke kršitve treba opraviti dosti temeljitejšo analizo vsakega vpletenega dejavnika. Zapletenost zadeve, ravnanje prizadetih strank in pomen zadeve za pritožnika v sporu je treba uravnoteženo pretehtati in skrbno preučiti. Sodišče kot mednarodni organ mora biti previdno pri izjavah, da neka zadeva, obravnavana na državni ravni, ni bila zapletena. Presoja o taki stvari je pogosto težka, če je precej oddaljena od "razburljivega" pravedanja v zvezi s sporom. Ravnanje strank mora biti temeljito preverjeno in po mojem mnenju bi se moral pritožnik na splošno vsaj nekoliko potruditi, da bi postopek na državni ravni lahko teklen naprej. Glede "vložka", za katerega je šlo v zadevi, bi morala dejstva po mojem mnenju pokazati, da je bila zamuda tolikšna, da je stvar, gledano z vidika pritožnika, pripeljala "na področje" postopkovne nepravilnosti. Končno so sodišča zaradi tega, da zagotovijo delovanje pravosodja.

Pritožniki imajo pravico do sojenja v razumnem in ne v popolnem roku. Glede na odsotnost podrobne obravnave tega, kar se je dejansko dogajalo na državni ravni, in v skladu s temi dejstvi, kakor jih je mogoče potrditi na podlagi sodbe, se ne morem strinjati z ugotovitvijo, da je bila konvencija kakor koli kršena.